

Sfântul Serafim de Sarov, trăitor în Duhul lui Dumnezeu

Sfantul Serafim de Sarov este cel mai cunoscut si îndrăgit sfânt de pe pământul Rusiei. S-a născut la data de 19 iulie 1759 în oraşul Kursk din Rusia, în familia unor negustori credincioşi. La naştere a primit numele de Prohor fiind crescut cu dragoste faţă de Biserică. Încă de la vârsta copilăriei a avut parte de arătarea milei Maicii Domnului când Aceasta l-a vindecat de o boală pentru care medicii nu i-au găsit leac. La vârsta de 19 ani părăseşte casa părintească pentru a se călugări, intrînd ca frate în mănăstirea Sarovului, unde a devenit repede un model de ascultare şi virtute, postind pentru a-şi înfrâna pomirile trupului. Îşi şinea mintea atentă la Dumnezeu prin Rugăciunea lui Iisus. După ceva timp s-a îmbolnăvit refuzând ajutorul medicilor. Acesta dorea doar Sfânta Împărtăşanie ca unic leac. Când cei din mănăstire au crezut că i se apropie sfârşitul i-au adus Sfânta Împărtăşanie pentru calea cea de pe urmă. Atunci i-a apărut Preasfânta Maică într-o lumină puternică însoţită de Sf Apostoli Petru şi Ioan. Arătînd spre tânărul novice Maica Precurată le spuse însoţitorilor Săi: „Acesta este din neamul nostru”. La scurt timp s-a însănătoşit. După opt ani de ascultare a fost tuns în monahism cu numele Serafim (care înseamnă arzător). Fiind hirotonit diacon îşi petrecea noaptea în rugăciune înaintea zilei cand săvârşea Sfânta Liturghie. La puţin timp după aceasta a murit şi duhovnicul său, primind încuviinţarea să se retragă în pustie, la o distanţă de câţiva kilometri de mănăstire. Aici, în pădure, şi-a făcut o colibă de lemn înconjurată de o mica gradină. Îşi petrecea întreaga săptămână aici în singurătate, iar duminica şi la sărbători mergea la mănăstire pentru a participa la Sfânta Liturghie. Văzând viaţa sa atât de plăcută lui Dumnezeu vrăjmaşul ars de invidie a pornit război împotriva pustnicului cu obişnuitele atacuri: slava deşartă, zgomote infernale; dar viteazul războinic le alunga prin rugăciune şi semnul crucii. Cum războiul se înţeţea, viteazul ostaş se hotări să se lupte ca stâlpnicii de odinioară petrecând o mie de zile şi o mie de nopţi pe o stâncă în genunchi sau în picioare repetînd fără încetare rugăciunea vameşului: „Doamne, fii milostiv mie păcătosul”. Astfel, la sfârşitul celor o mie de zile a reuşit să se elibereze pentru todeauna de lupta gândurilor. Dar vrăjmaşul nu a vrut să se dea bătut şi a trimis la acesta trei tâlhari. Aceştia crezând că pustnicul monah are în chilia sa bani ascunşi primiti de la vizitatori au început să îl bată până l-au lăsat fara suflare. Tot ce au găsit era un cartof copt. A doua zi a fost găsit de doi monahi care erau veniţi în vizită la Sfântul Serafim. Aceştia l-au dus la mănăstie pentru a-l îngriji. Şi de data aceasta a fost vindecat de Maica Domnului în chip minunat. A rămas totuşi gârbov până la sfârşitul vieţii folosindu-se în permanenţă de un toiag în care se sprijinea. Urmatoarea perioadă de cinci ani şi-a petrecut-o păstrând legământul tăcerii, timp în care nu a vorbit cu nimeni. Dacă se întâmpla să se întâlnească prin pădure cu cineva Sfântul se arunca la picioarele acestuia până când omul pleca fără să obţină un cuvânt de la pustnic. La sfârşitul celor cinci ani Maica Domnului l-a înştiinţat că trebuie să le vorbească oamenilor. Acesta a început să le împărtăseacă oamenilor din experienţa sa ascetică, mai întâi monahilor din mănăstire, mai apoi celor care veneau în pelerinaj la mănăstire. Uşa chiliei sale era deschisă oricui de dimineaţa devreme până târziu în noapte. De fiecare data îşi întâmpina vizitatorii cu veselie spunându-le: „Bucuria mea, Hristos a înviat!”. Cu blândeţea sa înmuia inimile celor mai aspri vizitatori ai săi, cu umiliinţa sa îi smerea pe cei mândri făcându-i să verse lacrimi ca nişte copii. Este foarte cunoscută întâlnirea unui negustor pe nume Motovilov cu Sfântul Serafim. Motovilov era un negustor care a călătorit în toată Rusia pentru a afla care este scopul vieţii creştine. La acastă întrebare Sfântul i-a răspuns: „Dobândirea Duhului Sfânt”. La insistenţa negustorului Sfântul Serafim l-a luat în braţe strângându-l la piept şi uitându-se în ochii acestuia i-a spus: „Priveşte-mă, prietene al lui Dumnezeu, nu-ţi fie teamă! I-am cerut Domnului, din adâncul inimii, să te facă demn de a vedea cu ochii tăi trupeşti pogorârea Sfântului Duh; şi iată ai devenit, ca şi mine, cu totul luminos. Şi te-ai umplut şi tu de harul Sfântului Duh, căci altfel n-ai putea să mă vezi în această lumină. Ce simţi?”. Motovilov a răspuns: „Linişte, o pace de nespus. Inima mea s-a umplut de o bucurie inexprimabilă”. „Şi ce încă?” „O căldură şi o mireasmă, pe care nu le-am mai simţit vreodată”. „Această mireasmă este bună mirosire a Sfântului Duh, răspunse sfântul, şi această căldură nu este din afară, căci suntem în plină iarnă şi pădurea în jurul nostru e acoperită de zăpadă; ea este în noi, după cuvântul Domnului: Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru (Luca 17, 21). Ajuns la vârsta de 70 de ani Sfântul vorbea tot mai des de sfârşitul său. În seara de 1 ianuarie 1833 după ce s-a împărtăşit, s-a închinat în faţa fiecărei icoane din biserică, i-a binecuvântat pe toţi fraţii spunându-le: „Lucraţi pentru mântuirea voastră, veghiaţi! Cununile vă sunt pregătite”. Apoi a mers să îşi vadă mormântul pregătit dinainte, după care a mers la chilie, a îngenuchiat şi a început să se roage. A doua zi când un monah a intrat la el în chilie să vadă ce face, l-a găsit în genunchi adormit întru Domnul. Canonizarea sa a avut loc pe 19 iulie 1903 în prezenţa familiei imperiale şi a sute de mii de credincioşi veniţi din întreaga Rusie.



Rubrica dedicată copiilor
Sfinţii sunt prietenii copiilor

Orice faptă bună pe care o facem este semnul apropierii noastre de Dumnezeu. Oamenii buni mereu fac bine şi Dumnezeu este alături de ei. Aşa a fost în timpul vieţii pământeşti şi Sfântul Serafim de Sarov. Acest Sfânt a trăit în Rusia, cu puţin timp în urmă. Pentru că era bun şi iubitor, Dumnezeu ia dăruit darul facerii de minuni. Atunci când se atingea de oamenii bolnavi, aceştia se vindecau. Bunătatea Sfântului Serafim se observa şi în momentul în care veneau urşii din pădure şi mâncau pâine din mâna lui. Dacă suntem buni, Dumnezeu ne ajută. Sfântul Serafim a trăit într-o pădure întunecoasă, dar nimic rău nu i s-a întâmplat, pentru că Dumnezeu îl ocrotea. Până în zilele noastre, în pădurea numită Sarov se află o peşteră în care a trăit Sfântul Serafim, iar în apropierea peşterii este un izvor cu apă curară şi rece, numit Izvorul Sfântului Serafim. Creştinii care vin la izvor şi gustă din apă se vindecă de boli.



Florin Răileanu

Daruri sufleteşti

nr. 18 (Anul III)
ianuarie 2021



Sprijiți Biserica Sfântul Stelian -Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii



Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofat Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Programul slujbelor

MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
și Cateheză - ora 17

SÂMBĂTĂ

- Sfânta Liturghie - ora 9

- Slujba Parastasului - ora 10:30

- Vecernia - ora 17

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Preot slujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

facebook:Biserica Lucaci

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București



Paroh,

Preot Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

«Bucură-te, treime de arhieriei mult lăudată!»

Luna ianuarie este, pentru noi, o lună de sărbătoare duhovnicească, nu numai pentru că începem un nou an calendaristic, ci și pentru că, după încheierea ciclului sărbătorilor prilejuite de Nașterea și Botezul Domnului, avem, în continuare, o serie de praznice închinate unor sfinți importanți ai creștinătății. Trei dintre aceștia, cunoscuți îndeobște sub numele de Sfinții Trei Ierarhi, sunt prăznuiți împreună la finele lunii, pe 30 ianuarie, dar fiecare dintre ei are, de asemenea, închinată o zi de sărbătoare în decursul acestei luni.

Încă din prima zi a anului calendaristic, îl sărbătorim pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, episcopul Cezareei Capadociei, un oraș aflat pe meleagurile Turciei de astăzi. Mare învățat, Sfântul Vasile cel Mare a trăit în secolul al IV-lea, provenind dintr-o familie creștină cu bun nume. Își însușește cu ușurință atât învățăturile lumii clasice, filosofia și retorica elină, cât și studiul Sfințelor Scripturi și al adevărilor de credință creștine, devenind, în scurt timp, preot și apoi episcopul cetății Cezareea. S-a remarcat, între altele, prin vajnica luptă de apărare a Ortodoxiei împotriva ereziilor ce începuseră s-o pândească, în special erezia lui Arie, dar și prin nenumărate acte de binefacere și înființarea celebrelor Vasiliade, așezăminte de ajutorare a celor aflați în nevoi. Tot Sfântul Vasile cel Mare este cel care ne-a lăsat textul Sfintei Liturghii care îi poartă numele și care se slujește în Biserica noastră de câteva ori pe an, precum și celebrele Molitfe, rugăciuni de dezlegare de sub lucrarea duhurilor necurate, pe care preoții le citesc până astăzi în Biserică.

Spre sfârșitul lunii, pe 25 ianuarie, îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Grigorie de Nazianz, prieten al Sfântului Vasile cel Mare. Amândoi au trăit în aceeași perioadă și s-au instruit în același mod, devenind mari învățați ai Bisericii și apărători ai credinței. A fost episcop al Constantinopolului, apoi s-a retras în rugăciune la moșia Nazianz, unde s-a și mutat la Domnul. Mai este cunoscut drept Sfântul Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul, sau Teologul, datorită scrierilor sale despre credință și despre cele sfinte.

La 27 ianuarie, îl cinstim și pe celălalt Sfânt din această triadă ce încununează s-o pândească aflăm. Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur, cunoscut și ca Ioan Hrisostom, după varianta grecească a supranumelui său, a fost și el episcop al Constantinopolului, fiind contemporan cu ceilalți doi sfinți, însă mai tânăr decât aceștia. S-a nevoit mai întâi ca ascet, apoi a devenit diacon, preot și episcop, vestea despre el răspândindu-se cu

ANUNȚURI

Aghiasma mare se folosește în casele noastre până la 14 ianuarie, inclusiv. Aceasta se ia înainte de anafură, în comparație cu aghiasma mică. Se stropește prin casă și se dă tuturor membrilor familiei, pe nemâncate. Aghiasma mare poate fi folosită și în alte zile ale anului, cu binecuvântarea și sfatul preotului duhovnic.

Să ținem seama în continuare de regulile impuse de legislația în vigoare: distanță socială, purtarea măștii, spălarea mâinilor și folosirea dezinfectantului, evitarea aglomerațiilor.

repeziciune datorită artei oratorice desăvârșite ce-i caracteriza predicile. Aceste predici, care înfierau păcatele și îndemnau la virtute, i-au adus și dușmani, printre care unii episcopiși însăși împărăteasa Eudoxia, care l-au trimis în exil. Nemulțumirea poporului, precum și un semn divin reprezentat de amenințarea unui cutremur ce a lovit orașul, au dus la rechemarea din exil a Sfântului Ioan Gură de Aur, pentru puțină vreme însă, căci vrăjmașii lui au reușit să-l izgonească a doua oară, trimițându-l în părțile Armeniei și ale Mării Negre, unde s-a și stins. Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur este oficiată cel mai des în Biserica noastră, fiind și cea mai cunoscută.

Deoarece în secolul al XI-lea s-a iscat o dispută printre creștini, cu privire la supremația unuia sau a altuia dintre cei trei Sfinți Ierarhi, aceștia s-au arătat în vis episcopului Ioan al Evhaitelor, descoperindu-i că ei sunt cu toții una în Hristos, și nu există unul mai mare decât ceilalți, întrucât opera lor de păstorie și slujire a fost unitară. De aceea, la îndemnul Sfinților ce i se arătaseră în vis, episcopul a instituit o sărbătoare comună, la finele lunii în care cei trei Sfinți sunt prăznuiți și separat, adică pe 30 ianuarie. Multe biserici din țara noastră și din întreaga lume sunt închinate celor trei sfinți, cea mai cunoscută fiind, la noi, biserica mănăstirii Sfinții Trei Ierarhi din Iași (zisă și Trisfetitele), ridicată de voievodul Vasile Lupu. Se cuvine, dar, să ne îndreptăm și noi rugăciunile către acești mari sfinți ai creștinătății, cerându-le să mijlocească la Dumnezeu pentru noi și întreaga lume.



Maria Boghiu

Evenimente

Marți 5 ianuarie - Ajunul Bobotezei - ora 8:30 - Sfânta Liturghie unită cu

Vecernia și Sfințirea cea Mare a apei.

Miercuri 6 ianuarie - Botezul Domnului - ora 8:30 - Utrenia, Sfânta Liturghie și Sfințirea cea Mare a apei, ora 17:00 - Vecernia

Joi 7 ianuarie - Soborul Sfântului Proroc Ioan Botezătorul - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

Sâmbătă 30 ianuarie - Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Nazianz și Ioan Gură de Aur - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie

Iubiți credincioși!

De aproape doi ani, ne străduim să fim mai aproape de frățiile voastre. Biserica astăzi trebuie să revină mai mult ca niciodată la forma de organizare primară. Adică să fim în sfântul lăcaș ca într-o familie. Credincioșii vin în biserică pentru rugăciune, de altfel acesta este principalul motiv al prezenței noastre la rugăciunea săvârșită în comun. Iar cei care ne aleg ca duhovnici să găsească sprijin și înțelegere. Este adevărat că fiecare persoană are o experiență unică și personală cu Dumnezeu, dar fără comuniunea în Sfânta Liturghie, nu ar exista Ortodoxia. De aceea, ne bucurăm de prezența dumneavoastră la sfintele rugăciuni, mai ales atunci când noi slujitorii facem semnul binecuvântării lui Hristos către credincioși, să se îndrepte către persoane prezente la slujbe.

Mulțumim celor care vin mereu în biserică, membrilor din Consiliul Parohial, doamnelor din Caomitul Parohial și tuturor celor care fac parte din Adunarea Parohială. Vă aducem la cunoștință că anul 2020 deși a fost greu, din toate punctele de vedere, totuși am reușit să începem cu ajutorul lui Dumnezeu și cu sprijinul dumneavoastră, lucrările de consolidare ale bisericii. Am renovat între timp una din casele parohiale și am înnoit puțin interiorul bisericii, cu sprijinul unor credincioși, care au dăruit obiecte de cult: o Evanghelie, o Cruce de binecuvântare, un analog sculptat, precum și o candelă din argint, ca ofrandă, așezată deasupra raclei cu moaștele Sfântului Stelian.

În ce privește această foaie, ca debut al unui Buletin Parohial, dorim să prezentăm elemente creștine și detalii despre viața Bisericii noastre, care din luna august 2019 apare lunar. Acestei lucrări s-au alăturat persoane din parohie care scriu articole, pe care ulterior le inserăm în această foaie. La început am folosit denumirea pe care o purta revista *Credința noastră*, tipărită prin implicarea directă a părintelui Ilie Georgescu, fost paroh al Bisericii *Lucaci*, dar am modificat titlul, pentru că nu am ajuns la performanța de a tipări o revistă. Pentru a nu trece cu vederea importanța pe care a avut-o parohia *Lucaci* pe plan cultural, am găsit în arhivă informații despre tipărirea unei reviste parohiale, din anii 1941-1945, cu titlul „Daruri sufletești”, meritul fiind al părintelui Ioan Dărvărescu, paroh al acestei Biserici, ce prezenta vaste și importante teme de cultură creștină. Sperăm să reluăm într-o zi tipărirea unei reviste.

Faptul că am început lucrările de reparații la biserică și la întreg ansamblul și că avem sprijin din partea dumneavoastră, ne bucurăm și vă mulțumim! Să nu uităm că tot ceea ce facem, lăsăm generațiilor de după noi, iar credința și dragostea de cele sfinte sunt adevărate daruri spirituale transmise urmașilor noștri. La mulți ani!

Preot Andrei Zaiet

Sfânta Iuliana cea milostivă, cunună a familiilor creștine

În ziua de 2 ianuarie o sărbătorim pe Sfânta Iuliana din Lazarevo, fiica Ștefanidei și a lui Iustin Nediurev, care a fost econom la curtea regală în timpul domniei țarului Ivan Vasilievici al Rusiei (1530-1584). Pe când avea 6 ani, mama Sfintei Iuliana a părăsit această viață, iar copila a rămas în grija bunicii sale care a crescut-o în evlavie și virtute timp de 6 ani. Atunci când bunica sa a părăsit și ea această viață a rămas în grija mătusii, față de care Iuliana era mereu supusă și plină de respect, chiar dacă era adesea dojenită de aceasta și de verișorii săi. În fiecare zi îi spuneau: "O, fată nesăbuită, de ce îți omori trupul când tu ești atât de tânără și de ce vrei să-ți distrugi frumusețea cea feciorelnică?" Ea însă nu ceda niciodată, ci primea toate cu mulțumire și pleca în tăcere. La împlinirea vârstei de 16 ani, fericita Iuliana a fost dată în căsătorie lui Gheorghe Ossorghin, un nobil bogat, și au fost căsătoriți de preotul Patapie, un preot plin de virtuți care mai apoi devine monahul Pimen. Acesta i-a învățat despre post și rugăciune, despre cum trebuie să trăiască soții cu soțiile lor și alte fapte bune. Locuind fericita la părinții soțului său și văzând-o aceștia cât de pricepută este, i-au dat în grijă conducerea gospodăriei. Iar atunci când soțul era plecat în slujba Țarului pentru un an sau doi, ea nu mai dormea noaptea, ci spunea rugăciuni îndelungate către Dumnezeu. Sfeșnicul său nu se stingea toată noaptea, căci lucra cu mâinile din greu la roata de tors și la brodat. După ce vindea ce lucrase, dădea cele obținute săracilor sau pentru construirea bisericilor. Făcea multă milostenie, dar păstra totul în taină. Singura care știa era o tânără slujnică prin care trimitea milosteniile celor nevoiași. În timpul zilei cu osârdie se îngrijea de gospodărie și avea grijă de văduve și de orfani. Ura mândria și semeția și nu îi chema niciodată pe slujitori să-i aducă apă sau altele asemenea. Doar atunci când nevoia o cerea, când veneau musafiri, o serveau slujitorii cum se obișnuia. Dar de îndată ce plecau musafirii, ea se schimba complet și se ocăra neîncetat cu smerenie spunând: "Cine sunt eu, femeie netrebnică, să fiu servită de asemenea oameni, chipuri ale lui Dumnezeu?" Se ruga adesea Sfântului Nicolae, de la care a primit mult ajutor. Într-o noapte, pe când soțul său era plecat, s-a ridicat la rugăciune ca de obicei, însă o mulțime de demoni au adus mare frică și groază asupra ei. Atunci chemându-l pe Sfântul Nicolae în ajutor, acesta a apărut degrabă ținand în mână o carte mare cu care a început să-i lovească pe demoni, apoi binecuvântând-o i-a zis: "Fiica mea! Fii tare și puternică și nu te înfricoșa de amenințările demonilor, căci Hristos mi-a poruncit să te apărde ei". La scurtă vreme după aceea, în anul 1570, mânia lui Dumnezeu a lovit pământul rus: o fost o mare foamete și mulți oameni au murit. Fericita primea mâncare de la soacra sa, însă nu mânca nimic, ci o împărțea celor săraci. După ce foametea s-a sfârșit, a izbucnit o epidemie de postrel și, deși oamenii se fereau de cei infectați, fericita Iuliana îi spăla cu propriile sale mâini. Între timp, socrii săi au intrat în monahism, iar atunci când aceștia au murit la o vârstă înaintată, Sfânta Iuliana le-a pregătit o înmormântare bineplăcută lui Dumnezeu și a împărțit multe milostenii întru pomenirea lor. Sfânta Iuliana a avut zece fii și trei fiice, dintre care patru fii și două fiice au murit de copii. A trăit mulți ani cu soțul său în deplină virtute și curăție, apoi l-a rugat pe acesta să o lase să plece la mănăstire, însă voia lui Dumnezeu a fost alta:



să-și continue nevoița trăind cu soțul său ca frații. Sfânta Iuliana și-a pierdut doi dintre fii de moarte năprasnică, cu toate acestea nu și-a pierdut nădejdea în Dumnezeu, ci s-a rugat pentru ei. După 10 ani i-a murit și soțul, iar aceasta s-a lepădat și mai mult de cele lumești. După cuvântul care zice: "O soție bună își măntuiește bărbatul chiar și după moartea acestuia", a continuat să se roage pentru iertarea păcatelor soțului său mergând la biserică în fiecare ziși dând milostenie nemăsurată. Atunci când i s-a apropiat sfârșitul, s-a îmbolnăvit pe 26 decembrie și a fost bolnavă timp de șase zile. Dar ce fel de boală era? În timpul zilei stătea întinsă în pat rugându-se neîncetat, iar noaptea se ruga lui Dumnezeu stând în picioare, spunând că Dumnezeu cere rugăciune chiar și de la cel bolnav. În dimineața zilei de 2 ianuarie 1604, Sfânta Iuliana s-a împărțășit cu Sfintele Taine, și-a chemat copii șipe toți cei din sat spunându-le un cuvânt de învățătură despre dragoste, milostenie și rugăciune, apoi a adăugat: "Încă din tinerețe am tânjit totdeauna după marele cin îngeresc, dar nu am fost potrivită din cauza păcatelor și a puținătății mele, căci, fiind o biată păcătoasă, nu am fost vrednică. Dar, fiindcă așa a voit Dumnezeu, slava dreptei Sale judecăți!"

(Rezumat din viața Sfintei Iuliana din Lazarevo scrisă în jurul anului 1630, chiar de fiul acesteia, Druhina (cu numele de botez Calistrat).

Denisa Bărbulescu



Botezul pocăinței să-l primim! poezie

Voi! lui Dumnezeu, s-a dat pe sine cu trupul și cu sufletul,
Sfântul Ioan din trupu-i slăbit, numai glasul umbrește pustiu!,
Sufletu-i de singurătate nevătămat,
Iar mândria, în vremea cereștilor arătări, sufletul nu i-a vătămat.

Nu a căutat la oameni, nici pâine, nici cunoștință,
Dumnezeu i-a dăruit tot ce îi era de trebuință,
Treizeci de ani în tăcere și post a petrecut,
Pe "Cel ce botează cu Duh Sfânt" a văzut.

"Acesta este Fiul lui Dumnezeu", pe care L-a mărturisit,
Cât de simplu și blând, despre lucrurile cerești a grăit,
Împotriva lui Irod, a Irodiadei, împotriva strâmbătății oamenilor,
Când grăiește este asemenea unui leu, este înfricoșător.

A adus Cuvântul lui Dumnezeu- glasul,
Înlăuntr-u-i se adăpostesc laolaltă și mielul și leul,
De glasul său se cutremură veacurile,
Copacii murmură când adie vânturile.

Cu nevoița în viața ascetică de trezvie și rugăciune, uimea,
Cu răcnirea sa, leul își amăgește foamea,
Iar, el, fără tânguire s-a hrănit cu aguridă,
Sfântul Ioan, fără suspine, pe toate le-a dus cu îndurare avidă.

Sfântul Ioan, în râul Iordan l-a oferit botezul Domnului,
Domnul Însuși S-a făcut început al începutului,
A arăta cu mâna sa pe Cel despre care a prorocit:
"lată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" - s-a învrednicit.

La treizeci de ani de la nașterea Domnului, cea trupească,
Și-a început lucrarea Sa: ca pe oameni să-i măntuiască,
Tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim, de către Ioan se botezau,
Le propovăduia botezul pocăinței - aceștia, păcatele își mărturiseau.

Ioan, în haină de păr de cămilă, era îmbrăcat,
Cu cingătoare de piele la mijloc înconjurat,
Și mânca lăcuste și miere sălbatică,
Cu firele se înșoțea, glasul celui ce în pustie strigă:

"Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui",
Căci zicea: "Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine,
Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-l dezleg cureaua încălțămintelor",
Cu apă i-a botezat Ioan, dar Hristos, Duh Sfânt le va da lor.

Taina Dumnezeieștii și Sfintei Treimi,
Prorocită în Vechiul Testament s-a vestit lumii,
Tatăl a dat mărturie despre Fiul, Fiul cu apă a fost botezat,
Duhul Sfânt în chip de porumbel pe deasupra apei S-a purtat.

Alina-Maria Voinea